

ARNOŠT VAŠÍČEK

VELKÉ TAJNOSTI

MYSTERY
FILM

| Mimoszemšťané z planiny Nazca | Tajemství opičího boha |
| Jeskyně tisíců sluncí | Ještěří bytosti | Ostrov čarodějů |

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
VELKÉ
TAJNOSTI

MYSTERY FILM
Ostrava 2018

Arnošt Vašíček – VELKÉ TAJNOSTI

1. vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie: © Arnošt Vašíček, Profimedia a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba: Daniele Janošcová

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2018

ISBN 978- 80-87730-49-2

Obsah

MIMOZEMŠŤANÉ Z PLANINY NAZCA	9
Trpaslíci z jiných světů? – Planina obrazců – Lebkouni, kam se podíváš – Kolik prstů vlastně máš? – Přece jen důkaz?	
TAJEMSTVÍ OPIČÍHO BOHA.....	31
Chlupatí netvoři – Božstvo v létajícím talíři – Království opic – Vzdálené ozvěny – Ďáblova trumpeta – Záměrná zkáza?	
JESKYNĚ TISÍCŮ SLUNCÍ.....	61
Zrcadlo nekonečna – Dvojité shody – Brána do podsvětí – Nedobytná hrobka – Poslední hádanka – Neznámí stavitelé	
JEŠTĚŘÍ BYTOSTI.....	104
Kříženci z laboratoře bohů? – Poslední úkryt?	
VRAŽDA LEDOVÉHO MUŽE	123
Je to vražda, řekli – Povolání čaroděj – Rituální oběť – Potvrzená hypotéza – Nový důkaz	

OSTROV ČARODĚJŮ	134
Monstra z jeskyně – Létající špioni – Posel smrti – Poslední úder	
ZÓNY NADPŘÍROZENA	145
Přízrak na hladině – Noc mrtvých ptáků – Nálety okřídlených sebevrahů	
NOČNÍ MŮRY V ÚTOKU.....	153
Astrální bytosti – Démoni z neznáma	

Nesmyslná bádání jsou příbuzná s netušenými objevy.

Paul Valéry

Mimozemšťané z planiny Nazca

Ten pohled vyrážel dech. Hned za vchodem do nízké jeskyně seděla podivná mumie. Vysušené tělo bylo nezvykle bílé, jako by ho kdosi celé přetřel sádrou a nevynechal ani pootevřená ústa. Protáhlé hlavě dominovaly nepřírozeně velké vypouklé oči. Ruce i nohy ukončovaly pouze tři nelidsky dlouhé prsty.

Snímky mimozemšťana z planiny Nazca zveřejnila televizní stanice Gaia TV v druhé půlce června 2017. Díky internetu a facebooku si je již v prvních dnech prohlédly milióny fascinovaných diváků.

Záhy se ukázalo, že mimozemských mumií je dokonce šest. Ta velká, podobná tříprstému člověku a pak pět dalších, pouze několik desítek centimetrů vysokých, s vychrtlými tělíčky, prodlouženou lebkou a vizáží až podezřele podobnou maketě mimozemšťana z muzea UFO v americkém Roswellu.

„Největší objev 21. století“ uvedl na obrazovky mexický novinář Jamie Maussan a rozhodně publikum nešetřil. S pomocí několika přizvaných odborníků krmil dychtivé davы jednou senzací za druhou. Například tvrzením, že rodinka trpasličích mumií má prý mnohem blíž k ještěřům než lidem. V těle jedné samice rentgen dokonce odhalil tři vejce.

Zatímco ufologové říčeli nadšením, v táboře skeptiků bili na poplach. Vědci v jednom šiku odmítali uvěřit, že v Peru byl nalezen nezvratný důkaz o existenci mimozemských

civilizací. Sami se o tom ale přesvědčit nemohli. Gaia TV sice ve svém vysílání a na internetových stránkách prezentovala spoustu detailních videozáběrů a rentgenové snímky mumií, ale k samotným tělům nikoho cizího nepustila. Výzkum směli provádět jen přízvaní spřátelení experti. A příznejme rovnou, že řada z nich měla podivnou reputaci. Samotný hlavní guru novinář Maussan byl v minulosti opakovaně nařčen a v několika případech i usvědčen ze záměrných „archeologických“ podvodů.

Malé mumie údajně spočívaly v jeskyni na planině Nazca. Její poloha ale není známa, stejně jako jméno nálezce.

Představitelé vědy mohli tedy do boje vytáhnout jen proti tomu, co sice viděli na vlastní oči, ale zprostředkovaně přes monitor počítače. Biolog Rodolfo Salas-Gismondi z Univerzity v Limě vystoupil s domněnkou, že velký tříprstý mimozemšťan byl vyroben ze skutečné předkolumbovské mumie. Šlo o člověka, jemuž byla již v kojeneckém věku uměle deformována

lebka do prodlouženého tvaru, jak to v Peru praktikovaly mnohé staré civilizace. Soudobí plagiátoři mu ovšem z každé končetiny usekli palec a malíček a jejich články použili k prodloužení zbývajících tří prstů. Tak vznikl dojem působivých „mimozemských“ pařátů. Stopy po tomto zásahu měl zakrýt nános sádry. Malí vetřelci pak byli vyrobeni skládáním různých částí lidských a zvířecích těl. Z hlav jim přitom byly odříznuty nos a uši.

Až na tři prsty na končetinách se tato mumie na první pohled neliší od člověka. Dokonce i poloha vsedě s koleny přitaženými k tělu je pro Peru typická.

Gaia TV kontrovala rozhovorem s doktorem Edsonem Vivancem. Ten diváky ujistil, že sice existují jisté pochybnosti, ale také mnoho detailů potvrzujících, že těla jsou skutečná. „Umělé vytvoření lebek tak nezvyklého tvaru by byl velmi náročný, ne-li přímo nesplnitelný úkol. Našli jsme dokonale srostlé švy a další anatomické znaky, které dokazují, že to jsou opravdové lebky.“

Vivanco zároveň upozornil na další zvláštnosti. „Malé mumie nemají prsní žlázy. Jejich žebra jsou odlišně uložena než u člověka. Foramen magnum (velká díra), tedy otvor, kterým je lebka napojena na tělo, je u člověka oválný.

U zkoumaných mumií má nezvykle čtvercový tvar. Bílý prášek na povrchu těl není sádra, ale nános rozemletých mořských řas, který urychlil vysušení.“ Závěrem Vivanco prohlásil: „Neobjevil jsem nic, co by naznačovalo, že jde o podvod, že těla těchto mumií byla záměrně upravena nebo pozměněna.“

Nutno ovšem podotknout, že pan doktor je stálým spolupracovníkem Gaia TV a podílel se i na některých jejich dřívějších senzačních odhaleních.

Shodou okolností se o dva měsíce později konal v Limě Světový kongres expertů, kteří se zabývají výzkumem mumií. Jeho účastníci prohlásili nález údajných mimozemských ostatků za nehorázný podfuk.

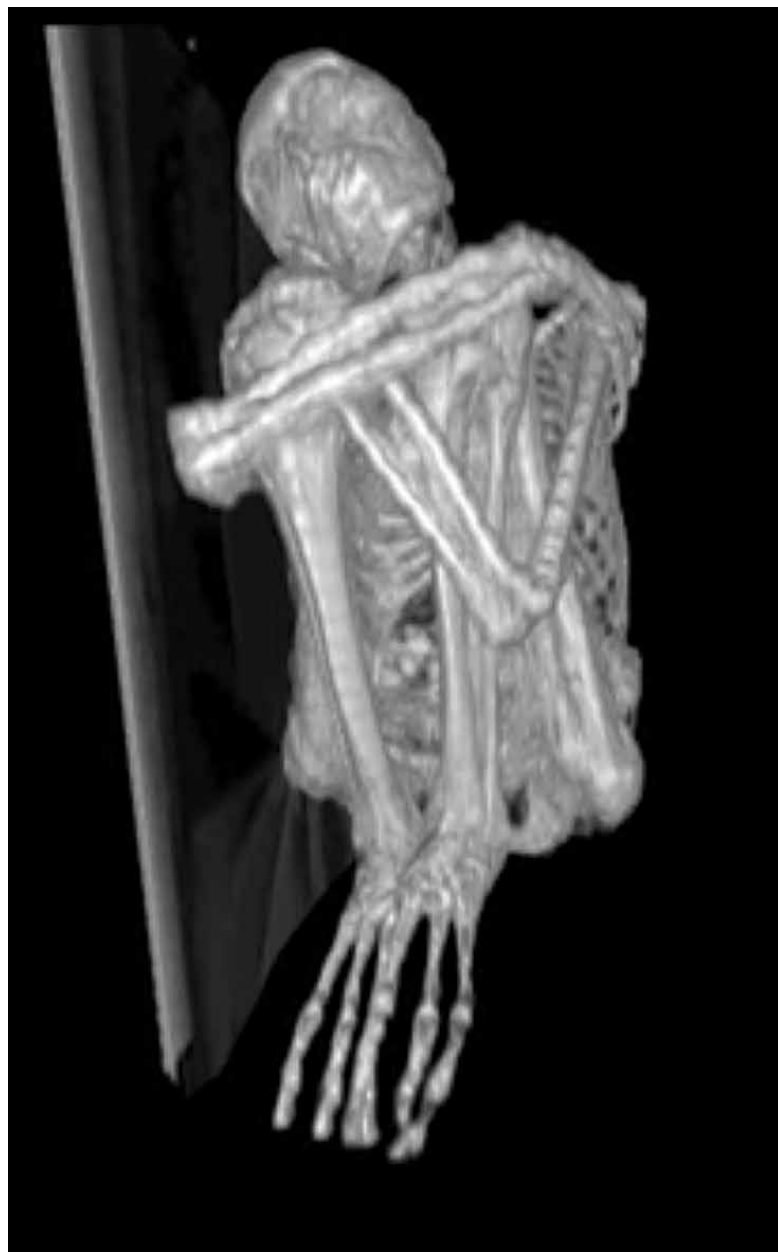
Trpaslíci z jiných světů?

Mumie z Nazcy jsem, stejně jako všichni ostatní, viděl jen na obrazovce, ale uznávám, že už od pohledu vypadají podezřele a nedůvěryhodně. Ne že bych se pasoval na nějakého znalce; při svých cestách jsem v Peru viděl jen pár desítek mumii vystavených v různých muzeích a vědeckých institucích. Většinu z nich jsem natočil a nafotil. Byly mezi nimi i naprosté unikáty, jako třeba ani ne třicet centimetrů vysoký dospělý humanoid, kterého před 1600 lety uložili do hrobky příslušníci civilizace Mochiků.

Nález z Nazcy ovšem k těmto skutečným senzacím asi patřit nebude. Předně těla nejsou vůbec „kožnatá“. U dobře zachovalých mumii se dá zřetelně rozpoznat, jak pokožka obepíná pozůstatky svalstva a někdy dokonce i uchovává výraz ve tváři. Mumie, které už poznamenal čas, mívají sice „poodhalené“ kosti, holou lebku s prázdnými důlky, ale vrásčitá kůže stále pokrývá většinu ostatků.

Sedící mumie z Nazcy vypadá, jako by ji zrovna sundali z výrobní linky, nebo v karosárně nechali přestříknout bílou barvou. Ta dokonalost nátěru, který se nikde ani na centimetru neloupe, mě fascinuje. Zvláště při pomyšlení, že mumie je údajně 1600 až 1800 let stará. Ať se pan doktor Vivanco zaklíná svými znalostmi, jak chce, já prostě nedokážu uvěřit jeho tvrzení, že jde o zvláštní prášek sloužící k vysušení těla. To bychom totiž museli připustit, že nejde o přirozenou mumifikaci díky přírodním podmínkám v poušti, ale o umělý zásah. Podobali se tito ještěřčí mimozemšťané naší civilizaci natolik, že taky mumifikovali těla svých zesnulých?

A neobstojí ani námitka, že ostatky neznámých tvorů mumifikovali samotní pozemšťané, aby tak jejich podobu uchovali pro své potomky. To bychom se totiž museli ptát, proč stejnou

práškovací techniku nepoužili i jinde. Zatím to prostě vypadá, že silná vrstva bílého nátěru má zakrýt provedené zákroky.

Co se týká věrohodnosti nálezu, máme tedy vymalováno. A v tomto případě doslova.

Záhy jsem byl ovšem překvapen, když se mi podařilo objevit i několik podezřelých souvislostí a velmi závažných indicií naznačujících, že takovéto neznámé tříprsté bytosti s protaženou lebkou a sovíma očima se v minulosti přece jen mohly pohybovat po naší planetě.

Pátřejte, prosím, se mnou. Prověřme místo činu, vyhodnoťme fakta a hledejme paralely, které by mohly náš případ objasnit.

Planina obrazců

Žádná fotografie ani nejlepší filmové záběry nedovedou vystihnout, co skutečně nabízí přelet nad planinou Nazca. Objektiv snad může nahradit oko, ale nikdy nevyvolá ten zvláštní, fascinující a zároveň znepokojující pocit, který vás spolehlivě zasáhne při každém pohledu dolů. Je to jako dotek prastaré magie, ozvěna časů, kdy na zem sestupovali bohové, průnik do útrob bájného kdysi.

Vyprahlou pampu zdobí obrovské siluety tajemných bytostí, ptáků a zvířat. Země je rozrytá liniemi, které někdy běží doslova přes hory a doly, táhnou se samostatně nebo ve dvojicích od obzoru k obzoru, jindy jsou poměrně krátké, různé se křížují nebo ústí do gigantických geometrických obrazců.

Náměty této a následujících dvou podkapitol jsem podrobně rozepsal v knihách Záhady Peru a Planeta záhad, na které si dovoluji laskavého čtenáře odkázat. Zde jsou převzata jen fakta, která úzce souvisí s naším novým badáním.

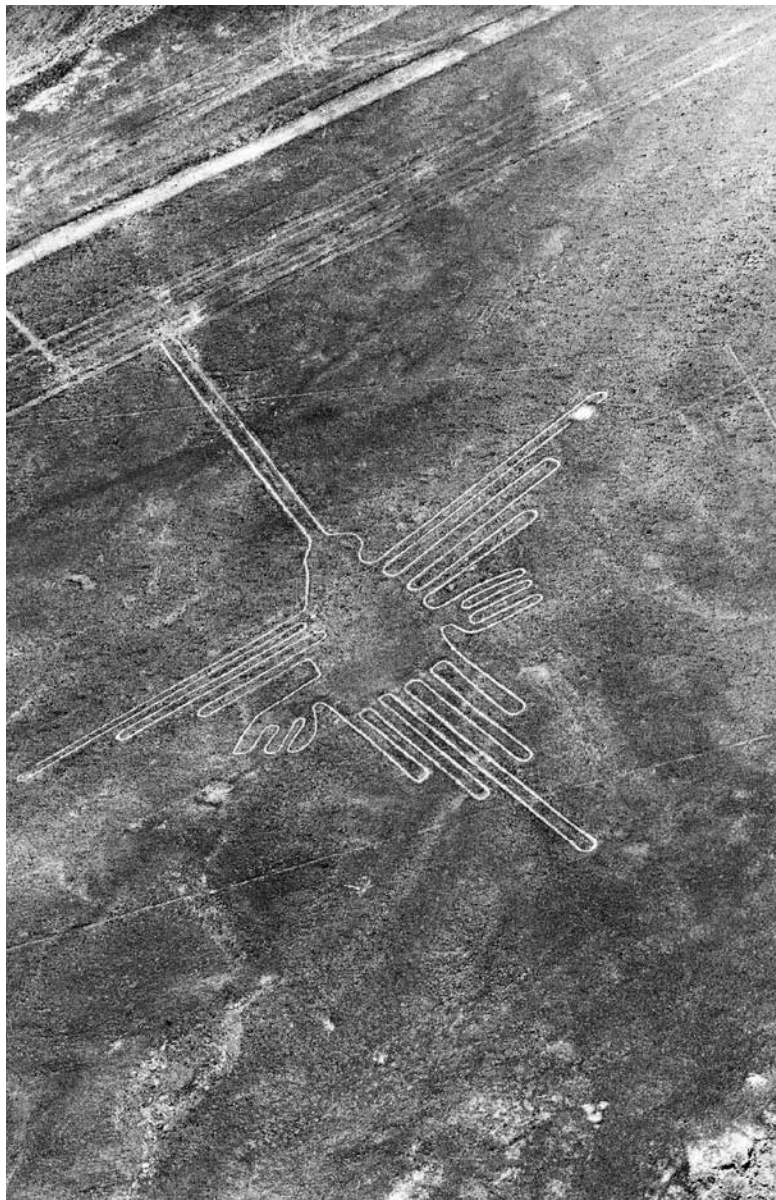
Kdo a kdy tu neuvěřitelnou změť výjevů a dokonale přesných čar vytvořil? Jakou techniku použil? A především proč vynaložil tolik námahy?

O účelu obrazců se vyrojily desítky teorií, ale jak se zdá, ani jedna není tou pravou odpovědí na všechny otázky. Jejich autoři někdy zacházejí ve své fantazii až nesmyslně daleko. Například Georg von Breuning z Mnichova tvrdí, že Nazca je vlastně obrovským stadiónem, na němž bývaly v dávnověku pořádány olympijské hry. Indiáni prý museli proběhnout všechny linie, které nahrazovaly běžecké dráhy. Vzhledem k tomu, že součet délek všech linií dosahuje několika stovek, pravděpodobněji i tisíců kilometrů, byl by to vpravdě heroický výkon.

Také nápad Henryho Stierlika lehce šokuje. Podle tohoto Švýcara byly do linií kladeny několik desítek kilometrů dlouhé nitě. Šlo tedy o jakési gigantické tkalcovské osnovy. V nedalekém Paracasu sice byla nalezena tkanina dlouhá 28 m a široká 6 m, v níž jsou nitě o délce až 50 kilometrů. Civilizace této oblasti neznaly kolo, a tak musely nitě zpracovávat jiným způsobem, obrazce v poušti k tomu ale sloužily jen stěží.

Často se traduje, že jde o letiště mimozemšťanů. V Nazce prý přistávaly vesmírné lodi podobné raketoplánům. Linie jim měly nahrazovat přistávací plochu. Zní to zajímavě, až na pár nesrovnalostí. Na letišti ve Frankfurtu každou minutu startuje a přistává letadlo, a přesto jsou dvě ranveje dostačující. I kdyby koráby návštěvníků z kosmu měly častější intervaly než pražské metro ve špičce, nepotřebovaly by stovky drah, které planinu křížují všemi směry a často se protínají, navíc některé z linií a upravených ploch opouštějí rovinu pouště a suverénně pokračují i přes zvrásněná pohoří. Krom toho každý stroj by se v odkrytém měkkém pískovém podloží spelehlivě zabořil.

Nicméně Nazca je jednou z nejpravděpodobnějších lokalit, kde můžeme očekávat skutečně šokující objevy.

Planina Nazca je jedním z nejtajemnějších míst na světě.

Lebkouni, kam se podíváš

Tam, kde lidé věřili v kontakt s mimozemskými bytostmi, se obvykle praktikoval bolestivý zvyk prodlužovat lebku. V samotném Peru se s tím setkáváme hned u několika kultur. Jejich představitele dělila často celá staletí, nikdy se nesetkali, nemohli se navzájem ovlivnit, a přesto se chovali až podezřele stejně.

Královský rod Inků, aby prokázal svůj nebeský původ, často deformoval novorozencům hlavy ve zvláštním lisu. K ještě nevyvinutým lebkám byla pevně přivazována sada vypořstrovaných dřevěných destiček. Obvykle je spojovaly mechanické klouby, umožňující prostor mezi deskami neustále zmenšovat. Nepřetržitý tlak a postupné utahování formy vytvořilo po letech bolestivé procedury nezvykle podlouhlý tvar lebky.

V Archeologickém muzeu v Limě jsou vystaveny mumie dětí, které tuto drastickou kosmetickou operaci nepřežily. Najdeme zde ale i lebky dospělých jedinců, kteří se s touto okrasou dožili vysokého věku.

Asi nás nepřekvapí, že největší dokonalosti v tomto obyčeji dosáhli Indiáni obývající právě planinu Nazca. V době od 1. do 7. století vytvořili unikátní kulturu, která po sobě zanechala nejen množství jedinečných pestrobarevných textilií, úchvatné keramiky a již zmíněných obrazců v poušti, ale také věžovité lebky, jejichž výška mnohdy přesahuje i více než půl metru!

A my vůbec netušíme proč. Co asi stálo za dlouhé údobí utrpení? Proč matky riskovaly životy svých dětí, když bylo zřejmé, že mnohé z nich zákrok nepřežijí? Byla to pouhá móda, nebo touha podobat se nadřazeným bytostem s podobným tvarem hlavy?

Nově se nabízí ještě jedna velmi zvláštní odpověď. Ti, kteří byli vzorem, ať již pocházeli odkudkoli, možná sídlili doslova na dosah ruky.

Některé lebky mají přímo gigantické rozměry.

Předchůdcem lidu Nazca byla kultura Paracas, která se rozvíjela na jižním pobřeží Peru od roku 550 př. n. l. Svůj název získala podle stejnojmenného poloostrova na pobřeží Pacifiku.

V roce 1928 zde peruánský archeolog Julio Tello učinil jeden z nezáhadnějších objevů historie – odkryl hrobky s kontroverzními tělesnými ostatky. Jejich lebky byly extrémně protáhlého tvaru jako žádné jiné na světě.

Server extrastory o tom napsal: „Tello takových lebek našel celkem tři stovky. Má se za to, že jsou staré 3000 let. Jako kdyby tvar lebek nebyl sám o sobě záhadný, nedávné analýzy DNA přinesly fascinující výsledky, které narušují naše dosavadní chápání o původu a vývoji člověka. Pro milovníky alternativních teorií je to jeden z dalších důkazů o mimozemských návštěvách ve starověku souvisejících s obrazci na planině Nazca a stupňovitými pyramidami. Tradiční logika ovšem velí, že jde jen o výsledek umělé deformace lebek, což byla poměrně rozšířená rituální praxe v dřívějších dobách, při níž se hlavičky novorozenců svažovaly mezi dva kousky dřeva, které vyvíjely na lebku stálý tlak a tím měnily její tvar. Nicméně i když se dosáhlo kýženeho protáhlého tvaru, nezměnila se velikost, váha a objem lebky, ta si zachovala normální lidské rysy.

Poblíž Paracasu byly nalezeny i mumie, jejichž lebky kromě prodloužené klenby mají i neobvyklý tvar očních důlků.

Paracaské lebky jsou však velmi odlišné. Jejich mozkovna je o 25 % větší a o 60 % těžší než u normálních lidských lebek. Takových parametrů se nedalo dosáhnout pouhým svazováním hlaviček novorozenců. Paracaské lebky se od lidských neliší jen svými rozměry a vahou, ale i svou strukturou. Místo dvou kostí na temeni mají jen jednu! O mnoho větší jsou i oční důlky a vzadu na temeni se nacházejí dvě podivné jamky. Tyto rozdíly vědci neumí uspokojivě vysvětlit. Expert na protáhlé lebky Brien Foerster proto přesvědčil ředitele Muzea paracaské historie Juana Navarra, aby odeslal vzorky z pěti lebek ke genetickým testům. Vzorky sestávaly z vlasů, kůže, zubů a fragmentů lebečních kostí. Genetická laboratoř nebyla záměrně informována o původu vzorků v zájmu nezaujatého výzkumu. Výsledky testů byly ohromující.

Zatímco u všech jiných kultur si uměle prodloužené lebky zachovávají svou oválnou podobu, v případě ostatků z Paracasu se setkáváme s téměř hranatým tvarem, kterému dominuje extrémně rovná plocha nad čelem.

Obyvatelé Paracasu se pyšnili neobvykle vysokými a plochými čely.

Mitochondriální DNA, která se dědí od matky, vykazovala mutace, které nejsou známy u žádného člověka, primáta ani jiného zvířete na planetě.

„Máme co do činění se zcela novým druhem humanoidního tvora, který se velmi liší od Homo sapiens, neandrtálců i denisovanů,“ prohlásil Brien Foerster. Podle jednoho z genetiků zapojených do výzkumu jsou tito jedinci tak biologicky odlišní od lidí, že by se s nimi ani nemohli zkřížit. „Nejsem si jist, jestli vůbec zapadnou do nám známého evolučního vývojového stromu,“ řekl doslova. Otázkou pak je, kdo vůbec byli paracaští lidé. Vyhynulá vývojová větev, nebo návštěvníci z vesmíru?“

Jisté je jedno. Od svého objevu v roce 1928 paracaské lebky fascinují a současně i děsí badatele. Svými rozměry a extrémně protáhlým tvarem připomínají víc mimozemšťana než člověka.

Kolik prstů vlastně máš?

„V šerosvitných, hávem tajemství obestřených časech se zrcadlo ustavičně temné hladiny jezera Titicaca náhle rozjasnilo. Za ohlušujícího rachotu se z oblohy začalo snášet obrovské zářící těleso. Jeho trup se leskl, jako by byl obložen zlatem. Nebeský koráb přistál na jednom z ostrovů a z něj vystoupila velmi zvláštní žena s narudlou pleť. Svou postavou se podobala pozemšťankám, ale její hlava byla nezvykle vysoká a na vrcholu podivně špičatá. Také její ruce šokovaly. Měly pouze čtyři prsty. Mezi nimi se rýsovala plovací blána. Žena prý přiletěla z Venuše, aby na zemi zanechala nejen své vědomosti, ale i potomky. Díky o této nebeské misi lze nalézt především v troskách Tiahuanaca...“